

П. Но ако убіемъ нѣкого предумысленно, съ намѣреніе, отъ мсть или отъ зависть или отъ другъ нѣкоя страстъ, то не стануваме ли повинни на таѣ заповѣдь?

От. Стануваме, и ся считаме убійцы.

П. Какъвъ законъ даде Богъ на Еврен-ты за убійцы-ты?

От. “Който убіе челоуѣка непременно ще умре,” (Лев. 24; 17). “Който пролѣ челоуѣческѣ крѣвь, отъ челоуѣка ще ся пролѣ крѣвь-та ну,” Быт. 9; 6.

П. Богъ забраня да не убиваме съсѣда си; но позволено ли ни е да ся ядосуваме на него, да го мразимъ, да го біемъ, да го хулимъ, и да си наумимъ даже да го убіемъ?

От. Не е никакъ. “Да обычате ближній-тъ си както себе си,” (Лев. 19; 18: Мат. 22; 39). “Всякой, който мрази брата си, е челоуѣкоубіецъ,” (1 Іоан. 3; 15). “Който ся гнѣва на брата си безъ причинѣ, ще е повиненъ на сждъ-тъ; и който каже на брата си *рака* (безумне), ще е повиненъ на съборъ-тъ; а който каже *море* (луде), ще е повиненъ на гееннѣ огненнѣ,” Мат. 5; 22.

П. Въ чіѣ пазухѣ почивѣ гнѣвъ-тъ?

От. “Въ пазухѣ-тъ на безумны-ты,” Екл. 7; 9: Іак. 1; 19, 20.

П. Богъ що ни заповѣда за гнѣвъ-тъ?

От. “Слънце-то да не зайде въ гнѣвъ-тъ ви,” (Еф. 4; 26). Престани отъ ядъ-тъ, и остави гнѣвъ-тъ,” Пс. 37; 8: Кол. 3; 8.

П. Но да кажемъ, че съсѣдъ ни е нашъ